

ikke virker overbevisende på Kristeligt Folkeparti. Kan regeringen ikke fremkomme med bedre forslag end at erstatte Indien med Indonesien, ja, så ser vi faktisk hellere, at den regionale fordeling af bistanden forskydes fra Asien til fordel for Afrika. Der kan man finde et nyt programsamarbejdsland, og vi tror, at tiden arbejder for, at et sådant nyt programsamarbejdsland bliver Etiopien.

Kristeligt Folkeparti er enigt i, at den bilaterale bistand skal koncentreres på højst 20 programsamarbejdslande. I den forbindelse må vi så også konstatere, at regeringen med sin beslutning om ikke at ville afvikle bistanden til Indien i henhold til en tidligere beslutning, men at afvikle Indien som programsamarbejdsland, i realiteten fører til, at vi nu arbejder med flere slags samarbejdslande: dem med og dem uden en egentlig landestrategi som overordnet ramme.

Flexibilitet er selvfølgelig nødvendigt, også i Kristeligt Folkepartis øjne, men vi synes igen, at det er vigtigt at fastholde netop koncentrationen af bistanden på de 20 programsamarbejdslande.

Når det gælder miljöhensynet, er der brug for at styrke integrationen af dette hensyn i forbindelse med udarbejdelse af ikke mindst sektorprogrammerne.

I et nyligt afgivet svar til Folketingets Udenrigsudvalg medgiver udviklingsministeren, at der til dato kun er udført et relativt begrænset antal særskilte miljøkonsekvensanalyser i forbindelse med udarbejdelse af sektorprogrammerne.

Det er jo et eksempel på, at det rent faktisk tager tid, før en ny strategi bliver implementeret, og i det her tilfælde den tidligere strategi »En verden i udvikling.« Jeg bruger det også som eksempel på, at det jo rent faktisk også vil komme til at tage tid, inden vi får implementeret »Partnerskab 2000« fuldt ud, for jeg erkender da, at der kan være god grund til, at miljöhensynet og dets integration i sektorprogrammerne, altså når det gælder miljøkonsekvensvurdering, ikke er sket fuldt ud i dag.

De danske målsætninger skal også fremmes på miljøområdet som på andre områder via den multilaterale bistand, som fortsat skal udgøre ca. halvdelen af den samlede danske udviklingsbistand. »Partnerskab 2000« understreger efter Kristeligt Folkepartis opfattelse dette på en god måde i forhold til den aktive multilateralisme.

Vi er enige i, at Danmark ved at tematisere sine bidrag til FN-organisationerne aktivt skal være med til at præge organisationernes politik og dermed den linje, som de vil føre. Det kan vi også gøre ved jævnlige vurderer, hvilke organisationer vi skal støtte, og med hvor meget vi skal støtte dem.

Det er imidlertid helt afgørende, at organisationerne også kan regne med stabile danske grundbidrag, ellers kan vi meget let være med til at trække tæppet væk under organisationerne sammen med de andre lande, der ligeledes i højere grad tematiserer og øremærker deres bidrag.

Kristeligt Folkeparti hilser det velkommen, at »Partnerskab 2000« byder på en mere offensiv dansk strategi i forhold til de internationale organisationer, ikke kun i forhold til, hvorledes vi bruger vores bistandskroner aktivt, men også i forhold til, hvordan vi anvender vores stemme.

Danmark skal ikke bare arbejde for, at ulandene får adgang til de internationale markeder. Ulandene må altså, som de rige lande har haft det i mange år, have mulighed for at beskytte deres egen produktion, selv om tendensen nu går i retning af en større grad af liberalisme. Vi tror, det er nødvendigt, at de får mulighed for at beskytte vitale dele af deres produktion, og EU og dermed Danmark har en væsentlig rolle at spille i denne sammenhæng, hvor verdenshandelen bliver liberaliseret.

Men der står også tilbage, at udviklingslandene ikke for alvor får gavn af adgangen til de internationale markeder og specielt EU's marked, så længe EU's landbrugsordninger er med til at skabe kunstigt lave priser på verdensmarkedet, og ulandenes varer altså fortsat ikke har fuld adgang til EU's marked. Også af den grund må Danmark arbejde mere aktivt for at få revideret EU's landbrugsordninger.

En væsentlig hæmsko for udviklingen i de fattigste lande er den enorme gældsbyrde. Danmark har været foregangsland på dette område, men jeg mener ikke, vi er helt i front længere, og heller ikke, at »Partnerskab 2000« er ambitiøs nok på dette punkt. »Partnerskab 2000« giver sin fulde støtte til HIPC-initiativet, og det er også godt, men ikke godt nok, selv om det er blevet forbedret over tid, for det vil komme til at tage mange år, før HIPC-initiativet når til bunds i alle ulandenes gældsproblemer.

Danmark skal derfor udarbejde en national plan for gældsletelse, som f.eks. Norge har gjort det. Vi bør eftergive den bilaterale gæld,